

Vanuit mijn hart

Zeg jij weleens hardop wat iemand voor jou betekent? Vaak nemen we daar de tijd niet voor. Zonde. In deze rubriek laten we een lezeres aan het woord die niet langer wil wachten.

Lieve Merel,

Wat hebben we samen veel mee-gemaakt. Jarenlang was ik verslaafd aan alcohol. Vroeger was ik al een stevige drinker, maar toen mijn vader – jouw opa, die je helaas nooit hebt gekend – op 52-jarige leeftijd plotseling overleed, was het hek van de dam.

Opa en ik waren echt twee handen op één buik. Hij was mijn maatje en ik ging kapot van verdriet.

Ik zocht mijn heil in drank. Met een paar wijntjes op voelde ik me altijd een stuk beter. Nu weet ik waarom: ik verdoofde mezelf, zodat ik even niet meer die pijn en het grote gemis voelde.

Gelukkig kwam er twee jaar na de dood van opa ook wat moois op mijn pad: jij. Na een prachtige reis met je vader door Australië kwam ik erachter dat ik zwanger was en toen stopte ik meteen met drinken. Ik wilde het allerbeste voor jou, dus echt moeilijk was dat niet.

Je vader en ik zijn na je geboorte drie jaar bij elkaar geweest en daarna was het jij en ik. Ik deed mijn best om zo goed mogelijk voor je te zorgen, maar mijn drang naar verdoving kwam weer om de hoek kijken. Zelf besepte ik het niet eens, maar ik had het gewoon nodig om de dag door te komen.

Elke avond nam ik een paar wijntjes. Echt zorgelijk vond ik dat niet, want ik functioneerde toch gewoon? Ik zorgde immers voor jou en ging elke dag naar mijn werk.

Helaas bleek ik op mijn veertigste een agressieve vorm van borstkanker te hebben. Jij was pas negen en ik dacht echt dat mijn leven voorbij was. De opluchting was groot toen er na

'Jij verdient een moeder die er voor je is, ook 's nachts'

een intensief behandeltraject niks meer was te zien van de kanker. Met z'n tweeën waren we zo blij, maar ondertussen had ik ook het gevoel dat het me allemaal te veel werd. En dus greep ik weer naar de fles. Op een gegeven moment was het zelfs zo erg, dat ik in de middag al begon en rond zes uur 's avonds redelijk verdoofd naar bed ging. **Daar zat je dan alleen, beneden. Wat moet dat vreselijk voor jou zijn geweest.** Stoppen met drinken lukte me niet. Toen je veertien was, heb ik dankzij professionele hulp twee jaar niet gedronken, maar daarna begon de ellende weer. Voor jou was daarom in maart dit jaar de maat vol. Tijdens een interventie zei je dat je mij helemaal nog niet kwijt wilde. En dat je het heel erg vond dat ik niks van mijn leven maakte. Dat opende mijn ogen. Je had helemaal gelijk. Wat was ik in godsnaam aan het doen?

Jolanda (51) en haar dochter Merel (20).

Vastberaden meldde ik me opnieuw aan bij een kliniek en inmiddels heb ik al zes maanden geen druppel gedronken. Hoewel ik nog een lange weg te gaan heb, zal ik er alles aan doen om de verslaafde Jolanda iedere dag een stapje verder achter ons te laten. Je verdient een moeder die er voor je is en waar je op kunt bouwen, ook midden in de nacht als het moet. Ik ben super trots op jou, op jouw doorzettingsvermogen. Je bent een prachtige en lieve vrouw. Door de brief die jij mij in de kliniek op familiedag gaf, heb ik de motivatie en kracht om op dit pad door te gaan. Voor jou en voor ons. Je schreef dat je nog steeds van me houdt. Lieve Merel, ik hou ook heel veel van jou. Bedankt voor jouw onvoorwaardelijke steun.

Liefs, mama